

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/890/2015
Identifikačné číslo spisu:	7115214251
Dátum vydania rozhodnutia:	18.08.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7115214251.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa Y. P., bývajúceho v T. B., V., v dovolacom konaní zastúpeného JUDr. Mikulášom Buzgóom, advokátom so sídlom v Košiciach, Štúrova 20, za účasti matky O., trvale bytom v T., X., v dovolacom konaní zastúpenej JUDr. Ľudmilou Raffáčovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Mäsiarska 4, a za účasti maloletej I., nar. X. júna XXXX, o návrhu navrhovateľa na nariadenie návratu maloletej do krajiny obvyklého pobytu, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 21P/88/2015, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 21. augusta 2015 sp. zn. 7CoP/190/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I uznesením z 8. júna 2015 č. k. 21P/88/2015-14 konanie zastavil a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd kedykoľvek za konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (§ 103 O. s. p.). Vychádzal zo zistenia, že matka premiestnila maloletú I. z územia Slovenskej republiky do Nemeckej spolkovej republiky, a teda, že maloleté dieťa, o ktorej návrat otec žiada, sa v súčasnosti zdržuje na území tohto členského štátu Európskej únie. Pri riešení otázky orgán, ktorého štátu má vo veci návratu dieťaťa konať, sa riadil Čl. 12 Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí, publikovaného v Oznámení Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky pod č. 119/2001 Z. z., v zmysle ktorého, ak bolo dieťa neoprávnene premiestnené alebo zadržané podľa článku 3 a v deň začatia konania pred justičným alebo správnym orgánom zmluvného štátu, v ktorom sa dieťa nachádza, neuplynula odo dňa neoprávneneho premiestnenia alebo zadržania lehota jedného roka, nariadi príslušný orgán okamžite návrat dieťaťa. Podľa okresného súdu citovaný dohovor v tomto článku jasne hovorí o konaní pred justičným alebo správnym orgánom zmluvného štátu, v ktorom sa dieťa nachádza a nie z ktorého bolo premiestnené. Dospel preto k záveru, že na predmetné konanie nie je vecne, ani miestne príslušný. Keďže ide o taký nedostatok konania, ktorý nemožno odstrániť, podľa § 104 ods. 1 veta prvá O. s. p. konanie zastavil. O náhrade trov konania rozhodol poukazom na ustanovenie § 146

ods. 1 písm. c/ O. s. p.

2. Krajský súd v Košiciach uznesením z 21. augusta 2015 sp. zn. 7CoP/190/2015 o odvolaní navrhovateľa uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil a rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci z hľadiska posúdenia podmienok konania, za ktorých môže konať o návrhu na nariadenie návratu maloletého a dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil. Okresný súd správne vychádzal predovšetkým z Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí, ktorého predmetom je zabezpečiť okamžitý návrat detí neoprávnene premiestnených alebo zadržovaných v niektorom zmluvnom štáte. Aj podľa odvolacieho súdu je v konaní o návrat maloletého do krajiny obvyklého pobytu príslušný justičný alebo správny orgán toho zmluvného štátu, v ktorom sa dieťa nachádza (t. j. v danom prípade príslušný orgán Nemeckej spolkovej republiky) a nie z ktorého bolo dieťa premiestnené, čo vyplýva najmä z článku 12 citovaného dohovoru. Súd prvého stupňa preto správne konanie o návrat mal. I. zastavil z dôvodu, že nie je vecne ani miestne príslušný. K odvolacej námietke otca o opatrovníckom práve poznamenal, že súd v konaní o návrat maloletého rozhoduje výlučne o tom, či dieťa bude do miesta obvyklého pobytu vrátené alebo nie a nerozhoduje o určení opatrovníckeho práva (o výchove, výžive, ani o styku rodičov s dieťaťom). O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 146 ods. 1 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p.

3. Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal 13. októbra 2015 dovolanie navrhovateľ (ďalej aj „dovolateľ“). Uviedol, že právomoc vo veci návratu dieťaťa do miesta obvyklého pobytu patrí justičným alebo správnym orgánom podľa miesta obvyklého pobytu dieťaťa pred jeho neoprávneným premiestnením. Vyplýva to z Článkov 4 Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí, z Článku 5 a 7 ods. 1 Dohovoru o právomoci, rozhodnom práve, uznávaní a výkone a spolupráci v oblasti rodičovských práv a povinností a opatrení na ochranu dieťaťa, ako aj z Článku 10 písm. i/ Nariadenia Rady ES č. 2201/2003. Poukazoval na to, že dieťa aj obaja rodičia majú slovenskú štátnu príslušnosť, že dieťa pred jeho premiestnením malo obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky v T., že matka uniesla dieťa z miesta obvyklého pobytu do Nemecka, kde pracuje a že v čase podania návrhu o návrat dieťaťa na Okresný súd Košice I uplynulo len 8 mesiacov. Pokiaľ konajúce súdy odôvodňovali právomoc justičného orgánu podľa Čl. 12 Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí uviedol, že uvedený článok vyložili vytrhnute z kontextu s jeho celým obsahom, ako aj s ďalšími súvisiacimi článkami, ktoré používajú pri justičných a správnych orgánoch prívlastok „dožiadaný“. Podľa dovolateľa aj uvedené potvrdzuje, že právomoc konať majú justičné orgány štátu, v ktorom dieťa malo obvyklý pobyt a že počas samotného vydávacieho konania iba „dožadujú o spoluprácu“ justičné orgány iného štátu pri koordinácii vydania dieťaťa do miesta obvyklého pobytu. Práve na spoluprácu ústredných orgánov zmluvných štátov sa vzťahuje citovaný článok dohovoru. Okresný súd pokiaľ konanie zastavil a aj krajský súd, ktorý jeho rozhodnutie potvrdil postupovali nesprávne, čím mu odňali možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Dovolanie odôvodnil aj tým, že rozhodnutia konajúcich súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci. Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenia krajského a okresného súdu zmenil a jeho návrhu v celom rozsahu vyhovel, alebo aby napadnuté uznesenia zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

4. Matka vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že nie okresný a krajský súd mylne interpretoval články Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí, ale je to otec, ktorý si nesprávne vykladá ním označené Dohovory a Nariadenie Rady. Dohovor o právomoci, rozhodnom práve, uznávaní a výkone a spolupráci v oblasti rodičovských práv a povinností a opatrení na ochranu dieťaťa nerieši právomoc súdu v prípade únosu dieťaťa. Rovnako ani z Nariadenia Rady ES č. 2201/2003 nevyplýva právomoc súdu v konaní o návrat dieťaťa, ale právomoc súdu vo veciach rodičovských práv a povinností, teda pri rozhodovaní o opatrovníckom práve k dieťaťu. Právomoc súdu konať vo veci návratu dieťaťa je upravená v Dohovore o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí, a to konkrétne v článku 12 ods. 1 Dohovoru tak, že konanie o návrat patrí do výlučnej pôsobnosti orgánu toho štátu, kde sa dieťa nachádza. Rozhodnutia okresného a krajského súdu sú vecne

správne, z ktorého dôvodu nemohlo dôjsť ani k odňatiu možnosti otcovi konať pred súdom. Navrhla preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie ako nedôvodne podané zamietol.

5. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len C. m. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), prístupujúci k rozhodovaniu v tejto veci po 30. júni 2016, postupoval na základe úpravy prechodného ustanovenia § 395 ods. 1 C. m. p. (podľa ktorého, ak § 396 neustanovuje inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti) už podľa tohto zákona. Keďže dovolanie v tejto veci bolo podané ešte pred 1. júlom 2016, podmienky jeho prípustnosti bolo nutné posúdiť podľa právneho stavu existujúceho tu v čase podania dovolania, teda podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku rešpektujúc, že podľa § 395 ods. 2 C. m. p. procesné účinky dovolania podaného pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované aj po 30. júni 2016. Nevyhnutnosť takéhoto posudzovania vyplýva tiež zo základných princípov Civilného mimosporového poriadku, a to princípu ochrany práv zaručených zákonom tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán dovolacieho konania, ktoré začalo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 1 C. m. p.), a princípu ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 2 ods. 1 C. m. p.).

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 C. s. p. v spojení s § 2 ods. 1 C. m. p.) po zistení, že dovolanie bolo podané k tomu oprávneným subjektom, zastúpeným advokátom, bez nariadenia pojednávania, dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. Podľa právneho stavu účinného v čase podania dovolania bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

8. V preskúmvanej veci je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie o zastavení konania.

9. Dôvody prípustnosti dovolania proti uzneseniu vymedzovalo ustanovenie § 239 O. s. p. a dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu tiež vtedy, ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O. s. p.

10. Dovolanie proti uzneseniu bolo prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. bolo dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

11. Dovolanie dovolateľa nesmeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu, ale proti potvrdzujúcemu uzneseniu, ktoré nevykazuje znaky žiadneho z uznesení vymenovaných v odseku 2 paragrafu 239 O. s. p. (nejde o potvrdzujúce uznesenie, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu a nejde ani o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky). Prípustnosť dovolania preto podľa § 239 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. neprichádza do úvahy.

12. S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta prvá O. s. p. ukládajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťalo dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov,

spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

13. Dovolateľ prípustnosť dovolania odôvodnil existenciou vady v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ktorá mala spočívať v tom, že okresný súd zastavil konanie z dôvodu nedostatku právomoci vo veci konať a krajský súd jeho rozhodnutie potvrdil ako vecne správne, hoci zákonné podmienky pre zastavenie konania splnené neboli. Dovolací súd sa preto osobitne zaoberal opodstatnenosťou toho tvrdenia dovolateľa.

14. Vo všeobecnosti pod odňatím možnosti konať pred súdom bolo treba rozumieť taký postup súdu, ktorým znemožní realizáciu tých procesných práv, ktoré účastníkom občianskeho súdneho konania procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. Podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom mohlo dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím. Takýmto rozhodnutím je napr. uznesenie o zastavení konania pre nedostatok procesnej podmienky, ak záver súdu o tejto otázke nie je správny (pozri rozsudok uverejnený v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. 82, ročník 2002).

15. Po preskúmaní veci dovolací súd však dospel k záveru, že o takýto prípad v danej veci nejde.

16. Z obsahu návrhu na začatie konania vyplýva, že dovolateľ sa návrhom podaným na okresný súd 1. júna 2015 domáha nariadenia návratu maloletej I., nar. X. júna XXXX. do krajiny jej obvyklého pobytu z dôvodu, že matka premiestnila dieťa v októbri 2014 bez jeho súhlasu, t. j. neoprávnene zo Slovenskej republiky na územie Nemeckej spolkovej republiky. Z uvedeného je zrejmé, že došlo k premiestneniu dieťaťa zo Slovenskej republiky, na ktorom území malo dieťa svoj obvyklý pobyt bezprostredne pred premiestnením, do iného členského štátu, a že dieťa sa v čase začatia konania nachádzalo na území Nemeckej spolkovej republiky, t. j. cudzieho štátu. Ide teda nepochybne o konanie o návrat maloletého dieťaťa.

17. Okresný súd a rovnako aj krajský súd správne preto aplikovali na vec vo vzťahu k zisťovaniu procesných podmienok, za ktorých súd môže vo veci konať, Dohovor o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí publikovaný v oznámení Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky pod č. 119/2001 Z. z., ktorý bol prijatý Haagskou konferenciou medzinárodného práva súkromného 25. októbra 1980 a ktorý pre Slovenskú republiku vstúpil v platnosť 1. februára 2001 (ďalej len „Dohovor“) a Nariadenie Rady ES č. 2201/2003 dopĺňujúce tento Dohovor, najmä jeho článkom 11. Ide totiž o medzinárodné dokumenty, ktorých použitie má prednosť pred vnútroštátnou právnou úpravou. Ako to správne uvádza v dôvodoch rozhodnutia už odvolací súd, cieľom Dohovoru je zaistiť bezodkladný návrat detí protiprávne premiestnených alebo zadržovaných v niektorom zmluvnom štáte. Dohovor v Kapitole III pod názvom „Návrat detí“ v Čl. 8 a nasl. rámcovo upravuje postup osoby, inštitúcie alebo právnickej osoby, ktorá tvrdí, že dieťa bolo neoprávnene premiestnené a postup ústredného orgánu zmluvným štátom určeného na vykonávanie povinností stanovených dohovorom týmto orgánom. Dohovor v Čl. 11 a nasl. upravuje spôsob, akým majú justičné alebo správne orgány v konaní o návrat dieťaťa postupovať, určuje podmienky, za splnenia ktorých príslušný orgán musí okamžite návrat dieťaťa nariadiť a tiež podmienky, kedy nariadiť návrat dieťaťa nemusí, prípadne, kedy môže odmietnuť nariadiť návrat dieťaťa. Upravuje aj ďalší postup týchto orgánov v súvislosti s hodnotením, či došlo k neoprávnenému premiestneniu alebo zadržaniu v zmysle článku 3. Dohovor dáva odpoveď aj na otázku, justičný alebo správny orgán ktorého zmluvného štátu má konať a rozhodnúť o návrate dieťaťa, keď v článku 12 uvádza, že ak v deň začatia konania pred justičným alebo správnym orgánom zmluvného štátu, v ktorom sa dieťa nachádza, neuplynula odo dňa neoprávneného premiestnenia alebo zadržania lehota jedného roka a ak bolo dieťa neoprávnene premiestnené alebo zadržané podľa článku 3, nariadi príslušný orgán okamžite návrat dieťaťa. Zo znenia uvedeného článku nepochybne vyplýva, že Dohovor za rozhodujúce kritérium pre určenie zmluvného štátu, orgán ktorého

koná v konaní o návrat považuje skutočnosť, na území ktorého zmluvného štátu sa dieťa v čase začatia konania nachádza a nie to, kde malo dieťa svoj obvyklý pobyt pred premiestnením. Obsahom žiadneho článku Dohovoru nie je, že by v konaní o návrat dieťaťa v prípade jeho neoprávneného premiestnenia mal konať príslušný justičný orgán toho zmluvného štátu, na území ktorého malo dieťa svoj obvyklý pobyt bezprostredne pred premiestnením.

18. Keďže v preskúmvanej veci sa maloletá I. v čase začatia konania nachádzala na území Nemeckej spolkovej republiky, t. j. na území cudzieho štátu, konajúce súdy správne rozhodli, keď konanie zastavili pre nedostatok príslušnosti a právomoci súdov Slovenskej republiky. Správne nerozhodovali o postúpení veci inému orgánu, keď v danom prípade má vo veci konať orgán cudzieho štátu.

19. K argumentom dovolateľa, ktorými sa snažil spochybniť správnosť interpretácie článku 12 a nasl. Dohovoru odvolacím súdom treba uviesť, že ide o argumentáciu rozporuplnú až zmätočnú, ktorá nemá žiadnu oporu v znení uvedených článkov Dohovoru. Pokiaľ dovolateľ tvrdil, že v prípade neoprávneného premiestnenia alebo zadržiavania dieťaťa právomoc súdov toho členského štátu, v ktorom malo dieťa svoj obvyklý pobyt pred premiestnením vyplýva z Článku 10 Nariadenia Rady ES č. 2201/2003 (ďalej len „Nariadenie“) treba uviesť, že Nariadenie v Oddiele 2 pod názvom „Rodičovské práva a povinnosti“ upravuje právomoc súdov členského štátu vo veciach rodičovských práv a povinností k dieťaťu, to znamená vo veciach tých práv a povinností, ktoré sa týkajú opatrovníckeho práva (výživy maloletého, styku s maloletým, poručníctva, opatrovníctva, mena a priezviska maloletého a pod.) Článok 10 Nariadenia, na ktorý odkazuje dovolateľ, upravuje podmienky, za splnenia ktorých si v prípade neoprávneného premiestnenia alebo zadržiavania dieťaťa súdy členského štátu, v ktorom malo dieťa pôvodne (bezprostredne pred premiestnením) svoj obvyklý pobyt zachovávajú právomoc, a to treba zdôrazniť, vo veciach rodičovských práv a povinností k dieťaťu (nie v konaniach o návrat dieťaťa) až kým dieťa nenadobudne pobyt v inom členskom štáte. Práve z písmena i/ tohto článku nepriamo vyplýva, že žiadosť o návrat dieťaťa je potrebné podať na príslušné orgány členského štátu, do ktorého bolo dieťa premiestnené alebo v ktorom je zadržiavané. V tejto súvislosti dovolací súd dáva do pozornosti odsek (17) úvodnej časti Nariadenia, podľa ktorého v prípadoch neoprávneného premiestnenia alebo zadržiavania dieťaťa sa má bez odkladu dosiahnuť návrat dieťaťa, a na tento účel by sa mal naďalej uplatňovať Haagsky dohovor z 25. októbra 1980, doplnený ustanoveniami tohto nariadenia, najmä jeho článkom 11. Pokiaľ ide o Dohovor o právomoci, rozhodnom práve, uznávaní a výkone a spolupráci v oblasti rodičovských práv a povinností a opatrení na ochranu dieťaťa, na ktorý dovolateľ v dovolaní taktiež odkazuje treba uviesť, že žiadne jeho ustanovenie právomoc v konaní o návrat dieťaťa neupravuje.

20. Správnosť záverov vyslovených okresným a krajským súdom možno podporiť aj súčasnou právnou úpravou Civilného mimosporového poriadku, ktorá v Prvej Hlave s názvom „Konania v niektorých rodinnoprávných veciach“ osobitne upravuje v § 123 a nasl. konanie o návrat maloletého do cudziny pri neoprávnenom premiestnení alebo zadržaní, z čoho možno vyvodiť, že súdy Slovenskej republiky konajú o návrate maloletého vtedy, ak sa maloletý, ktorého návrat sa požaduje, nachádza v čase začatia konania na území Slovenskej republiky.

21. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že závery okresného a krajského súdu, na ktorých založili svoje rozhodnutia a konanie zastavili z dôvodu nedostatku príslušnosti a právomoci súdov Slovenskej republiky, treba považovať za správne. Uvedenými rozhodnutiami nemohlo preto dôjsť k odňatiu možnosti dovolateľovi pred súdom konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

22. Dovolací súd nezistil ani existenciu žiadneho ďalšieho dôvodu obsiahnutého v taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ až d/, e/ a g/ § 237 ods. 1 O. s. p. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je. Napokon, dovolateľ vady uvedené v týchto zákonných ustanoveniach ani nenamietal.

23. Keďže v preskúmvanej veci dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu nie je prípustné podľa § 239 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. a neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 ods. 1 O. s. p.,

najvyšší súd dovolanie podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. v spojení s § 2 ods. 1 C. m. p. ako neprípustné odmietol.

24. O náhrade trov dovolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 52 C. m. p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu, keďže zákon neustanovuje v tomto prípade inak.

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.